

СЕДЕМ ХИЛЯДИ НЕ СЕ ПОКЛОНИХА

Послание за скрития Божии остатък

Дейвид Уилкерсън

23 Април 2001

Искам да ви заведем до планината Хорив в Израел, в една тъмна пещера. В пещерата седи един самотен Божии пророк. Този благочестив човек вече е възрастен, вероятно на около 80 години. Той се чувства самотен. Напълно се е отчаял от обществото.

Преди около 40 дни пророка молеше Бог да го убие. Той беше убеден: „Тази нация е стигнала твърде далеч. А църквата се е върнала към греха си и не може да се поправи. Всеки лидер е марионетка в ръцете на дявола. Съживлението вече е просто невъзможно. Няма надежда. Писна ми. Моля Те, убий ме.“ (виж 3 Царе 19:4)

Кой беше този пророк? Това беше святия пророк Илия. Той стигна до това отчаяно състояние само няколко часа след като спечели най-голямата си победа в служението си. Спомнете си историята. На планината Кармил Илия се изправи срещу 850 лъжепророци в битка на живот и смърт, за да се види чии Бог щеше да победи. Около 450 от тези пророци служеха на езическия бог Ваал, останалите 400 бяха свещеници на идоли издигнати от царица Езавел. Сега, в демоничен ритуал, пророците на Ваал започнаха да танцуват и да стенат като се опитваха да събудят своя бог. Когато лудостта най-сетне приключи, пророците лежаха окървавени и напълно изтощени.

Тогава излезе Илия. Той просто призова Господ и изведнъж от небето падна свръхестествен огън. Високата температура погълна като жертвата на пророка, така и 12-те варела с вода, които той изля около нея. Тя погълна дори и камъните на олтара.

Каква чудесна гледка за силата на всемогъщия Бог. Лъжепророците трепереха от нея. А върналите се към греховете си израилтяни, които присъстваха там, паднаха на колене викайки: „ГОСПОД, Той е Богът! ГОСПОД, Той е Богът!“ (18:39)

След това Илия уби всичките 850 лъжепророци. Изведнъж в Израел имаше съживление. Пробуждането, за което се беше молил Илия най-накрая се случваше – или поне така си мислеше той: „Това е Божия час. Това е началото на съживлението, за което проповядвам от толкова време.“

Илия прие такава сила, че надбяга колесницата на цар Ахав на разстояние 25 мили до столицата, Езраел. В умът му трябваше да са се надигнали мисли като: „Кой може да се противопостави на това, което направи Бог днес? Чувственото, безбожно правителство на тази нация трябваше да падне. След това и Езавел. Тя може би бяга при идолопоклонническия си баща, Сидон в момента. Няма съмнение, че е чула за огъня от небето и иска да избяга от чистката на Святия Дух. Това трябваше да е най-великият момент в историята на Израел!“

Илия беше убеден, че народа вече щеше да го чуе. Аз вярвам, че той искаше да отиде направо в изоставения храм и да възстанови чистото поклонение в Израел. Но преди още да се е доближил до града той беше пресрещнат от пратеник на Езавел. Царицата го заплашваше: „Така да ми направят боговете и така да прибавят, ако утре около това време не направя живота ти като живота на един от тях!“ (19:2). Тя казваше на Илия: „Имаш още един ден живот, пророче, преди да те убия както ти уби свещениците ми.“

24 часа след невероятната победа на планината Кармил, Илия се върна обратно в пустинята, треперещ под една хвойна. Той биеше отбой в ума си. Всичките му надежди за обновление се изпариха за една нощ.

След 40 дни ние виждаме Илия да живее в една планинска пещера, съвсем сам. Еврейската дума за „живее“ тук означава „да спреш или да останеш“. Тя означава също и да се оплакваш или да имаш нещо срещу някого. Очевидно Илия беше реши: „Всичко е свършено. Ако чудотворен огън от небето не може да мотивира върналия се към греховете си народ, нищо не е в състояние да го направи.“

След това Библията ни казва: „ГОСПОДНОТО слово беше към него и му каза: Какво правиш тук, Илия?“ (19:9). Това беше Божия начин да каже: „Какво те тревожи, Илия? Защо си ядосан? От какво се оплакваш?“

Изведнъж пророкът започва да излива онова, което му се беше насъбрало в сърцето: „Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата; защото израилевите синове оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат.“ (19:10)

Голяма част от онова, което каза Илия беше истина. Божият народ беше в плачевно състояние. Злото изобилстваше в Израел, а пророците бяха подигравани заради думите им. Но въпреки това Илия беше останал верен. Той беше изцяло предаден на Божията кауза, горещо се молеше за съживление. Но грешеше в това, че смяташе че носи сам Господното бреме.

Не вярвам, че Илия беше горд когато каза, че: „Аз съм единствения проповедник в тази нация, който мрази греха, който се страхува от Бог.“ По мое мнение Илия просто беше съкрушен от самота. Аз считам, че той казваше: „Господи, ако има и други толкова ревностни за теб, колкото съм и аз, къде са те? Не виждам никой да вика срещу греха като мен.“

Истината е, че много молещи се хора често са самотници. Малцина от тях често се събират с много хора. Защо? Всеки, който се бори с Господ в молитва споделя бремето в Неговото сърце. Те започват да виждат нещата през Неговите очи. Те са и в състояние да разпознават истинското състояние на Божия народ. Те са отрезвени от всичката плът и глупост, която виждат в дома Му и това ги кара да паднат по очи и да се молят като Илия със загрижено и съкрушено сърце.

Ако си човек на молитва вероятно си се почувствал самотен като Илия. Вероятно и ти скърбиш за нацията ти, особено за безкрайната река от кръв, която се лее в Америка чрез абортите. Може би викаш като Амос: „Господи, не ми позволявай да си стоя спокойно докато в църквата Ти има толкова голямо робство.“ Може би се чудиш като Илия: „Къде са благочестивите лидери и пастирите със съкрушени сърца? Къде са онези, които все още вярват в светостта вместо в плътските методи? Чувствам се като нередовен фанатик. Моля Те, Господи, запознай ме с хора, които виждат нещата, които виждам и аз.“

Сега помислете за Илия - сам в онази пещера. Трябва да е бил смазан от абсолютна самота. Тогава до него достигна спокоен малък гласец, който отново попита: „Какво правиш тук, Илия?“ (3 Царе 19:13). Илия отговори за пореден път: „Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат.“ (19:14)

Този път Бог му отговори: „Не си сам, Илия. Скоро ще срещнеш слугата Ми, Азаил. Искам да го помажеш за цар на Сирия. Ще срещнеш и благочестивия Ииуй, когото ще помажеш за цар на Израел. Ще видиш и младия пророк Елисей, който ще служи с теб.“

Накрая Господ каза на Илия (превода е от оригиналния иврит на Хелен Спърел): „Имам остатък в Израел, 7000 души, чиито колене не са се поклонили пред Ваал и чиито усти не са го целували.“ (19:18). Бог казваше: „Имам 7000 скрити хора, Илия, мъже и жени, които не са се предали на духа на света. Те растат в Духа Ми. Всички те носят същото бреме като теб.“

Сред тези 7000 бяха 100 истински пророка, скрити в пещери от благочестивия Авдий. Авдий беше висшестоящ управител, който служеше в дома на злия цар Ахав. Той беше скрил 100-те пророка в 2 пещери, по 50 във всяка, и ги опази живи с хляб и вода. Очевидно Илия трябва да е знаел за тези благочестиви хора. Той познаваше и Михей – благочестив пророк, който беше хвърлен в затвора от Ахава за това че проповядваше тежки истини за него (виж 22:8). Но въпреки, че знаеше за тези хора, Илия все още беше съкрушен от самота в призова си.

Тези 7000 души изобразяват святия остатък, който приготвя днес Бог за идващия хаос

Бог има скрит остатък и в това поколение, които не са поклонили пред идолите на това време. За да схванем това по-цялостно, трябва да изследваме какво се случваше в Израел в дните на Илия. Поклонението на Ваал води началото си от Вавилонската кула при Нимрод. Този безбожен човек заяви: „Да си направим име“ (Битие 11:4). така че Вавилон беше построен като паметник на човешкия успех и постижения. На върха му имаше обсерватория, където астролозите следваха небесните тела. Тези горди хора буквално се „протягаха към звездите“.

В дните на Илия се смяташе, че бог Ваал даваше успех, слава и просперитет на поклонниците си. Онези, които целуваха краката на идола искаха удовлетворение във всяка област на материализма и чувствеността. Кои бяха поклонниците на Ваал? Те бяха избрания Божи народ, върналите се към греховете си поклонници на Йехова. И ти може би се чудиш като мен как е възможно Божия народ да изпадне в толкова крайно идолопоклонство.

Първо, тези хора вече бяха наказани от Бог за това, че копнееха за просперитет. Те трябваше да бягат в Египет, където живяха в мизерия, глад и бяха бездомни. Там те видяха, че последователите на Ваал са благословени материално. И те си помислиха: „В Ерусалим имахме много храна когато се покланяхме на идоли. Тогава бяхме благословени и успели, не страдахме. Но откакто спряхме да се покланяме на идолите, виждаме само трудности. Нека отново запалим тамян и принесем жертви на небесната царица. Тогава вероятно отново ще се сдобием с нещата, които искаме.“ (виж Еремия 44:16-19)

Божият народ беше попаднал в силното изкушение на „евангелието на успеха“. Дух на алчност ги беше обхванал, така че живота им вече се въртеше около богатството и признанието на хората. Разбира се, няма нищо лошо в успеха, ако вършиш нещата по Божия начин: ако се прикрепяш към Христос, даваш редовно десятък, покоряваш се на волята Му. Но в Израел имаше нечестива смесица – хората се покланяха на Йехова, понеже се страхуваха от наказание, но ламтяха и за материални неща.

В момента нацията ни е разярена от същия дух на Ваал. На Уол Стрийт, срещу Американската стокова борса, ние виждаме самото изображение на този езически бог. Това е бронзовата статуя на огромен бик, който изобразява пазар с непрестанно растящи цени, непрестанно растящ просперитет, огромно богатство и слава, човешки постижения. Това са боговете, на които се покланя нацията ни.

Помислете за това – човек е считан за успял, ако има милиони. Той може да има достатъчно пари, за да изживее живота си без проблем. Вероятно дори е признат. Казвам ви, изглежда няма значение дали брака му е провал, дали излиза с проститутки или пък унищожават невинни хора с болните си амбиции за слава, власт и богатство. Той ще бъде съден като успешен човек според светските стандарти.

Колко обърната с главата надолу е тази идея за успех. Въпреки това цели множества все още се стремят към нея. Цялата ни нация пита: „Кой иска да бъде милионер?“, и копнее да стане богата.

Тази извратена идея за успех е пропъзляла и в църквата

В църквите из цяла Америка работи същия изкушаващ дух на Ваал. Цели множества вярващи припряно искат да станат богати. В резултат на това те започват да живеят охолно и попадат в бездънната яма на дълговете. Този дух е довел до криворазбраната идея за успех, която е подобна на тази на света. Когато едно петдесетно движение от Канада наскоро проведе семинар за „успешни пастири“, те поставиха условието само служители, чиито събрания се състоят от поне 1000 души могат да присъстват там. Очевидно големите цифри бяха единствения им критерий за успех.

Видях нещо подобно, когато започнах да работя с банди и наркомани в Ню Йорк. Бях представен на един известен евангелизатор, който провеждаше кампания в местната църква. Това, което ми каза той ме шокира. Той каза: „Ако не успееш докато навършиш 50 години, никога няма да успееш. Остават ми 5 години да успея. В момента работя върху една телевизионна поредица, която може да се окаже последния ми шанс да постигна целта си.“

Бях слисан. Какво имаше предвид той под това „да успееш“? Дали искаше някаква слава? За мен „да успееш“ означаваше да имаш достатъчно пари да си платиш тока в Центъра „Teen Challenge“, или пък да намеря още някой наркоман, който искаше Исус да го освободи.

Твърде често ние измерваме успеха в служението от това колко голяма е църквата ни или колко тлъст е бюджета ѝ. Ако накараш обикновения християнин да опише как Бог го е благословил, той вероятно ще отговори: „Господ ми даде нова кола, хубава къща, добър доход.“ Но преди същият този човек вероятно би отговорил: „Бог ме благослови с бreme с това да се моля и ново видение за изгубените души. Той обнови глада ми за Него.“

Исус описва как такива вярващи стават хладки: „Те са онези, които са слушали словото, но светските грижи, примамката на богатството и пожеланията за други работи, като влязат, заглушават словото и то става безплодно.“ (Марк 4:18-19). Просто казано всичко, което пречи на ходенето ни с Исус е грях. Ако позволим на нещо да ни налегне в сърцето – желание за успех, пари или почит – това ще ни постави на колене пред Ваал. Духовните ни очи ще бъдат заслепени. Сърцата ни ще охладнеят, повече няма да имаме ревност за Исус.

Храмовете на Ваал в Израел бяха претъпкани

Израилтяните се тълпяха в църквата на успеха и просперитета на Ваал. Скоро тази отстъпническа църква се изпълни с невъобразима корупция. Точно тогава Господ каза на Илия за 7000 хора, които не се бяха поклонили: „Запазил съм за Себе Си 7000 праведни светии. Те се съпротивиха на всичкия копнеж за слава и успех и Ми принадлежат напълно.“

Трябва да сме благодарни на Бог за многото велики герои на вярата: ревностни пророци като Илия, непреклонни молитвени воители като Данаил, мощно използвани държавници като Авдий, мъже и жени, които извършиха могъщи походи като Давид и Девора. Аз вярвам, че е добре да изучаваме живота им, за да разберем тайните на благочестивия живот.

Но колко от нас искат да подражават на онези 7000 безименни слуги, които отказаха да се поклонят на Ваал? Такива скрити мъже и жени на вяра са рядкост и са малко на брой. Всъщност, аз вярвам, че остатъка, който Бог е запазил за Себе Си не е толкова голям, колкото си мислим. Библията казва ясно, че във всяко зло поколение само малък остатък е останал верен. Още повече, че в идващите дни на хаос, църквата ще претърпи голямо отлив на вярващи.

Павел пише: „Така и понастоящем има остатък, избран по благодат.“ (Римляни 11:5). А Исус предупреждава: „Влезте през тясната порта, защото широка е портата и просторен е пътят, който води към погубел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират.“ (Матей 7:13-14)

Виждате ли, не само молитвите на Илия докараха огън от небето. Викът на 7000 скрити, молеци се, обичащи Бог хора също помогна. Тези хора бяха затворени на събрания под земята, молеха се из полята, някои служеха само в дома на Ахав – непознати за никого, а само за Господ. Но те бяха верни в призива си да ходатайстват и Бог ги чу.

Ето какво мисля, че е Божията мярка за успех

Успех в Божите очи е да бъдеш напълно доволен от това да Му служиш. Такива слуги не се опитват да „успеят“ и не търсят земната сигурност. Те искат само да познават техния Господ и да Му служат.

Помислете за 100-те пророка скрити от Авдий. Те живееха изолирано в пещери в продължение на поне 3-4 години по време на жесток глад. Тези хора нямаха служение във от пещерите. Те бяха изцяло скрити от погледа на света, забравени от повечето хора. Дори не можах да участвам в победата на Илия на планината Кармил. Несъмнено светът ги наричаше пропаднали, незначителни хора, които не са постигнали нищо.

Но Бог беше дал на тези посветени слуги скъпоценния дар на времето. Те имаха дни, седмици, дори и години да се молят, учат и да Му служат. Виждате ли, Бог ги подготвяше за деня, в който щеше да ги пусне да служат на хората Му. Всъщност, същите тези хора щяха да пастируват онези, които се върнаха при Бог чрез служението на Илия.

Преди години Господ ме благослови с дара на времето. Преди още да бях пастирувал църква, аз ходех в гората и проповядвах на дърветата и на птиците. Нямах планове, нямах разписание, нямах мечти. Искях само да опозная Божието сърце. Така че се молах ежедневно, търсех Господ и Му служех. Отбелязвах пасажи в Библията си от кора до кора.

После, когато станах млад, кльощав, неопитен проповедник, пастирувах малко събрание в един малък град в Пенсилвания. Провеждахме събранията си в незначителна постройка с кирпичен покрив. Събранието ни се състоеше най-вече от фермери и миньори. Бях напълно непознат. Благодарение на примера на моите молещи се баща и дядо, Бог вече ме беше направил човек на молитва. А днес мога честно да кажа, че всеки ден на благословение, който съм имал е дошъл поради онова скъпоценно време с Господ, когато бях млад.

Бях скрит, никой не ме виждаше. Но Бог ме познаваше през цялото време. А аз прекарах времето си мъдро. Днес призовавам всеки служител да направи същото. Често чувам от млади служители из цялата страна, че са отчаяни, понеже не могат да намерят мястото си в служението. Моят съвет е: „Спрете да търсите служение. По-добре прекарайте време в търсене на Бог. Той знае къде да ви намери. Ще ви призове когато види, че сте готови.“

Забравете за това какво правят другите. Те може да изглеждат така все едно ви изпреварват с големи дела. Но истината е, че не можеш да имаш по-голямо служение от молитвата. Бори се за това да бъдеш успешен пред Божия трон. Ако служиш на Господ и се молиш за другите, вече си успешен в Неговите очи. Всяко истинско служение е родено в молитва.“

Провери дали си сред седемте хиляди, които не са поклонили пред Ваал

Ние знаем, че в цялата Библия числото 7 се свързва с вечните цели на Бог. И така аз вярвам, че числото 7000, което спомена Бог на Илия включваше всеки човек от Неговия остатък. Това, което има значение в случая е, че те бяха изцяло предани на Него.

Та какви са отличителните белези на остатъка? Ето три от тях:

1. **Неизменимо посвещение към това да се придържаш към Господ.** Всеки вярващ от остатъка е избрал доброволно да плува срещу прилива от зло. Седемте хиляди в дните на Илия останаха верни въпреки голямото отпадане от вярата в Израел. Тяхното общество беше полудяло за удоволствия. Дори и роднините и приятелите им бяха станали идолопоклонници. Но въпреки мощното изкушение на времето тези 7000 души успяха да стоят срещу вълните. Те преживяха срам и преследване, нямаха Библии, проповедник и не се виждаха с невярващите. Всъщност, колкото по-зло ставаше обществото им, толкова по-праведни ставаха те. Илия знаеше, че масите имаха двоен стандарт – искаха по малко от Бог и от света. И той ги конфронтира: „Докога ще куцате на две страни? Ако ГОСПОД е Богът, следвайте Него; а ако е Ваал, следвайте него!“ (III Царе 18:21). Избрал ли си вече да следваш Исус? Може би се страхуваш да се отделиш от старите си приятели. Искаш Христос, но искаш и някаква част от стария си начин на живот. Казвам ти, няма да стане. Ще се заклешиш отново в старите си пътища. Не можеш да свидетелстваш на грешниците, ако пиеш с тях или се смееш на мръсните им шеги.

Павел предупреждава: „Затова, „излезте изсред тях и се отделете“, казва Господ, „и не се допирайте до нечисто“ (II Коринтяни 6:17). В един момент трябва да се посветиш и да заявиш: „Не ме интересува какво казват или правят другите. Аз принадлежа на Господ. Няма да се предам на злия дух на това време.“

2. **Желание да се отъждествиш с бедните.** Докато тенденциите в обществото са да се събираш с богатите и успешите, ти се отъждествявай със страдащата класа. Както Авдий, ти може да си успешен или да имаш някакъв социален статус. Въпреки, че този благочестив човек беше управител в дома на Езавел, той реши да се страхува само от Бог и доказа, че сърцето му беше с бедните като се погрижи за онези 100 парцаливи, страдащи пророци.

Благодаря на Бог за успешите вярващи. Нашето служение е благословено с щедрите дарове на някои много успели вярващи, които обичат да се отъждествяват с нуждите на бедните. Но въпросът ми към тебе е: можеш ли да се видиш в следващия стих? „Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; и Бог избра слабите неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща... за да не се похвали никое създание пред Бога.“ (I Коринтяни 1:27-29). Просто няма много богати хора в църквата на Исус Христос. Самият Исус каза: „Колко трудно ще влязат в Божието царство онези, които имат богатство!“ (Лука 18:24). Защо е така? Понеже много малко богати хора искат да се отъждествят с презряната част от обществото, които Бог е призовал и избрал. Мисля си за няколко богато посетители, които се радваха на службите ни в Таймс Скуеър, но не искаха приятелите им да

знаят, че са идвали при нас. Службите ни включваха твърде много бедни хора, твърде много етнически групи, ставаха много неочаквани неща. В крайна сметка тези хора предпочетоха да посещават по-приемливи от обществото църкви. Мисля си за една скъпа жена в църквата ни, която раздава брошури евангелска литература до офисите ни. Тя говори развален английски и не се облича по последната мода. Когато наскоро я срещнах на улицата Господ ме подтикна да ѝ дам малко дарение. Но когато видя парите в ръката ми тя ми каза: „О, не, ще дам десетъка си утре.“ Тя си помисли, че ѝ припомнях да си плати десетъка! Ето я – вършеше Господното дело, а вече си мислеше да отиде на църква, за да може да си даде десетъка. Тя бързо добави: „Господ ме пази, пастире.“ Тя е сред Божия остатък, а най-вероятно не знае това. Подочух как някои добре облечени посетители на нашата църква отбелязаха: „Тази жена създава лошо впечатление за църквата ни. Облича се бедно и едва говори английски.“ Казвам им: „Ако искате да сте част от святия Божии остатък, по-добре бъдете в компанията на тази жена тук, на земята. В противен случай, Исус казва, че няма да ти бъде позволено да си с нея в слава. Тя вече е блестяща звезда там.“

3. Надежда. Седемте хиляди души по времето на Илия издържаха поради надеждата си в деня на освобождението. Така е и днес – благословената надежда на църквата е в скорошното завръщане на Исус. При звука на тръбата ще свърши всяко зло. Нашият Господ ще се разправи с всички тези убийства на бебета, отвратителни перверзии, етнически геноцид. Разбира се, ние трябва да евангелизираме, да служим и да работим докато все още е ден. Но през цялото време трябва да живеем с надеждата, че Цар Исус се завръща. А Той носи един нов свят със Себе Си, в който ще управлява от вечния Си трон. Тези три характеристики охарактеризират ли те като част от святия Божии остатък? Ако е така, Бог се гордее с теб: „Този човек ми е дал сърцето си. Той се е съсредоточил в Мен. И е изцяло Мой!“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
 © 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Seven Thousand Did Not Bow](#) / [Седем хиляди не се поклониха](#)